

Zakarpatská Ukrajina

(27.6.2013 – 1.7.2013)

Pokračování - 2. část.

Druhý den jsme si naplánovali cca 30 kilometrovou trasu okolo Mukačeva. Měla to být oddychovka, ale nebyla to docela pravda, kopce byly sice krátké, ale docela výživné. Mně navíc odešlo lanko k přehazovačce, tak jsem jen poladil přehazovačku, zůstala na třetím kolečku shora a řadil jsem jen přesmykačem. Takže maximální rychlost, kterou jsem vyloudil, bylo 22 km, tedy tam, kde se šlapalo. Trasa byla následující: Mukačevo – Konoplivci-Kuštanovicja-Bukovinka-Kučava-Verchnij Korolec-Mukačevo.

Projeli jsme Mukačevem, jak vidíte na fotce, zvláště zeleně natřený T34.

Poznámka: Všechny fotky jsou v galerii.

Pak jsme samozřejmě minuli odbočku na Konoplivci, ale protože máme orientační smysl ☺, tak jsme se otočili a jeli správně, jen trochu se strachem objeli místní psy. Nevypadali tedy přívětivě, ale všechno dobře dopadlo. Horská prémie do Kuštanovicji, tam foto hřbitova, se zajímavou branou, a taky, jak jsme si všimli, rozvody plynu pěkně vzduchem.

Nevypadá to moc hezky, tedy. Tam jsme taky viděli ty rozdíly, normální chaloupky a najednou barák za moc mega, kovaný plot a ještě pozlacený i s bránou, bazén, zahrada, BMW MX5, to jsme tedy nefotili.

Najednou nám cesta skončila a jeli jsme po polňačce, napřed nahoru, pak dolů, to byl tedy sjezd.

Tak jsme dojeli do vesničky Bukovinka, kde tedy byl pěkný krpál, navíc takový divný štěrk, dlouhý kopec, fuj, to jsem si dal docela do těla, ale nad 160 tepů jsem nešel, takže ok.

Už jsme pak jeli z kopce, projeli V.Korolec, tam na nás koukal taky velký pes a nevypadal vábně, raději jsme si vzali kameny do ruky, ale nebylo potřeba. Na křižovatce jsme objevili bufet, tak jsme si dali pivečko (bylo horko a do Mukačeva nedaleko). A volným tempem jsme dojeli zpět, tam jsme si v restauraci u řeky dali oběd a hurá k paní bytné a do sprchy.

Večer jsme chtěli jít zase do Milénia, ale bohužel, byla tam svatba a bylo zavřené. Tak jsme si sedli k jakési hospůdce na zahrádku, ale nevařili tam, byl večer, měli jsme hlad, ale paní číšnice nám poradila, a kousek od našeho bydliště byla Pizzérie. Docela nás mrzelo, že jsme ji nenašli hned. NO a ráno domů. Bylo nám fakt líto, že jsme tam nemohli být dýl, stálo by za to, objet Karpaty celé, podívat se na Siněvir a tam dál. Osobně mám v plánu, se tam za rok, či asi spíš za dva, vrátit.

Kolem desáté jsme byli na hranici, Ukrajinci v pohodě, no a Maďaři, víte jak, vstup do Šengenu. Zase ten potroublý lístek, otevřít potom celý auto, vzal si rukavičky, jako chirurg, prohledal všechno. Nic jsme samo nepašovali, asi nevěřil, tak jsem se docela tlemil, když prohrabával kabelu s špinavými dresy, ponožkami. Zdržení, hodina. A pak jsme byli

v Maďarsku, za hodku najeli na dálnici. Zase co 20 km ta krásná odpočívadla, silnice, jako malovaná, tak jsme mazali.

Zajímavého se nedělo nic, projeli jsme Maďarsko, mezi Budapeští a Bratislavou natankovali plnou(vlastně druhou, první byla na Ukrajině před hranicemi, panečku, 11UAH, to by se jezdilo). No a protože jsme jeli trochu rychleji, 115-120, a zase proti větru, tak spotřeba byla něco přes 9. Řeknu tedy, že vidět dvakrát za den „hladové oko“, není nic potěšujícího.

Jen jsme přijeli k nám, tak hned na dálnici uzavírky a tak. Ve Valticích jsme se zastavili na večeri a hned cenově „vystřízlivěli“. V šest večer jsme byli doma a tím skončila jedna z mých nejhezčích dovolených. Tak třeba zase někdy příště.